

Hilde Nienhaus

Het was 2009 en ik wist 'dat ik iets met vrouwen' moest doen. Ik, opgegroeid in een gezin waar ratio en sport belangrijk waren en gevoelens of emoties niet echt geuit werden, had tot mijn 28^e keurig een maatschappelijke route gelopen van studeren, baan, geld verdienen. Tot ik tot mijn eigen verrassing ineens midden op een vliegveld in tranen uitbarstte en in een burnout belandde. Dat beschouw ik nu als een grote zegen, dat ik op die leeftijd al wakker geschud werd dat ik maar half of nauwelijks leefde.

Het boek de Da Vinci code was de start van mijn zoektocht. Dat er iets als het Heilige Vrouwelijke bestond, dat Maria Magdalena als volkomen gelijkwaardige partner van Jezus samen met hem leefde en dat hun missie een gezamenlijke was raakte iets heel dieps in mij dat tot dan toe geslapen had. Tot die tijd had ik, onbewust, een soort minachtig op alles wat vrouwelijk was. Gemiep, geneuzel, te emotioneel, zwak, onbelangrijk. Het patriarchaat had krachtig wortel geschoten in mij.

De Da Vinci code bracht me naar lezen over de Godinnen religies van voor het patriarchale tijdperk. Ik leerde krachtige vrouwelijke archetypen kennen, ik verdiepte me in hekserij en het Keltisch jaarwiel. Mijn ziel kwam tot leven. Hoe ik van Lorelei hoorde weet ik niet meer. In 2009 meldde ik me als vrijwilligster, een veilige manier om me in vrouwelijke wateren te begeven. Mijn mannelijke kant vond meteen 'dit kan toch veel efficiënter!' en ik ging met plezier de communicatie en ontvangst van vrouwen bij de entree doen twee jaar op rij.

In 2011 richtte ik de Godinnen Academie op, om vrouwen uit te nodigen om meer vanuit hun cyclische natuur in samenhang met de energieën van het jaar te leven. En meldde ik me voor het eerst als workshopgeefster op Lorelei. Tijdens de medewerksters avond kondigde Joyce aan dat ze ging stoppen met Lorelei. En dat was het moment dat ik voor het eerst op zo'n krachtige manier intuïtieve leiding van binnenuit ervaarde. Want er flitste door me heen 'Nee! Dit is te belangrijk! Daarom heb ik juist de Godinnen Academie opgericht' en meteen daarna 'Nou, dan ga ik het wel doen!' Wat? Daar had ik geen enkele intentie toe, om festival organisator te worden. Daarna kwam de ratio pas naar voren 'Joyce heeft vast veel vrouwen om zich heen die het al over willen nemen'. Dat bleek dus niet het geval.

Even leek het erop dat er twee Hildes het over zouden nemen, omdat ook Hilde Endevelt interesse had, nadat ik al met Joyce in contact was. Uiteindelijk nam ik toch alleen de eindverantwoordelijkheid op mij. Hilde is wel direct mee ingestapt om een kernteamrol te vervullen, waar ik heel erg dankbaar voor was en nog steeds ben.

Zoals Joyce ook zo mooi schreef, Lorelei (of elk ander initiatief dat je vanuit hart en ziel doet) geeft je allerlei cadeau's als je je belangeloos inzet. Poeh, ik werd geconfronteerd met mijn controledrang en mijn mannelijke soms wat harde kanten. Ik zag vaak maar één manier en dat was mijn manier.... Met vallen en opstaan leerde ik meer vertrouwen, meestromen, zien dat ieders zienswijze en talent bijdraagt aan de veelkleurigheid van het geheel. Ik verzachtte, ontspande meer en meer. Mijn innerlijke onzekerheid over of ik wel vrouwelijk genoeg was ging van levensgroot naar nog af en toe een vlag anno nu, 2023.

Lorelei was vruchtbare bodem, want mijn ziel kwam tot leven, mijn intuïtie groeide, er kwamen meer 'inspiratievlagen', waarbij ik in één beeld zag wat er wilde gebeuren en dan tot verbijstering van het

kernteam met de snelheid van het licht dingen wilde doorvoeren. Soms voorbijgaand aan de menselijke, aardse laag, want ik had het toch gezien en wilde daar trouw aan zijn. Dat het allemaal EN EN kon moest ik nog leren 😊.

In 2014 werden zowel mijn zoon Esa als het Hieros Gamos festival geboren. Want ik zag hoe mooi en helend het zou zijn, als vrouwen die hun vrouwenkracht leefden in contact zouden komen met mannen. Om in ware gelijkwaardigheid samen te leven, elkaars verschillen erend en verbonden in de overeenkomsten van mens en ziel zijn.

In 2014 waren we ook voor het eerst uitverkocht met 500 vrouwen. Hoe zonde dat we niet méér vrouwen de Lorelei ervaring konden bieden. Een nieuwe inspiratieflits gaf het antwoord: Waarom niet 2x Lorelei na elkaar in twee energetische golven? Meer ruimte om vrouwen te ontvangen, en heeeeerlijk, een hele week Lorelei! Al direct tijdens de eerste verdubbeling zeiden veel vrouwen 'hoe hebben we ooit alles op kunnen bouwen voor maar drie dagen?'. Het voelde natuurlijk, organisch, vanzelfsprekend.

Vervolgens kregen we veel meer aanvragen voor medewerksterplekken dan we vrouwen de ruimte konden bieden om hun passie en talent te delen. In een meditatie kwam het antwoord: Er mag een Lorelei bij! In de lente. Lente Lorelei. En misschien is het dan ook wel leuk om de meisjes jonger dan 12 jaar toe te laten, omdat die vraag steeds vaker kwam. Ach, 2 of 3 valt niet zo op in het veld. Maar het werden er 50!

Lorelei of de Vrouwelijke Energie liet zien dat er iets nieuws geboren wilde worden, en ook daaraan gaven we gehoor. Lente Lorelei wilde een aparte entiteit zijn, met een eigen energie. En een eigen naam. Persephone. Echt? Zei mijn ratio. Dat kan toch niemand uitspreken, en waarom dan niet een Nederlandse Godin? Maar de fluistering was duidelijk. Het wilde Persephone zijn en samen met Agnes Eising dook ik in dat avontuur. Inmiddels is ook Lente Lorelei/Persephone volwassen aan het worden en draagt Agnes dit met haar eigen team onder de naam SpringFlower.

En het bleef stromen. Er was nu een festival voor vrouwen, voor mannen en vrouwen, voor meisjes van alle leeftijden en vrouwen. Vanuit Hieros Gamos wilde Hieros Gamos Family ontstaan, een initiatie reis en genietend samenzijn voor het hele gezin. Als 'de Stam' onder leiding van Cora Schram en Eelke Bontekoe gaat ook dit festival uitgroeien tot een prachtig samenzijn.

Vier van deze energetische en praktisch organisatorische grootschalige projecten dragen met het moederschap van een jong kind was toch wel een beetje veel natuurlijk. En daarom was het tijd om in Lorelei het stokje over te dragen aan Margje als 'energetisch einddrager'. De draagkracht die daarvoor nodig is, is niet in woorden uit te leggen, alleen te voelen door degene die op die plek gaat staan. Het vroeg twee jaar 'stoeien' en zorgvuldig afstemmen voordat de wisseling van plek en rol tussen Margje en mij moeiteloos en onvoorwaardelijk werd. Een prachtig leerzaam proces van beiden in verbinding blijven en elke kink in de energie, hoe subtiel ook, benoemen. Verrijkend voor ons allebei en voor Lorelei.

Diep dankbaar ook voor hoe we op de vrouwelijke wijsheid, stroming en energie zijn blijven vertrouwen in de Corona jaren. Het heeft een nog verdere verdieping en onvoorwaardelijkheid naar elkaar gebracht in het kernteam. Dank Martha en Hilde, voor het mede pijlers zijn van Lorelei

al zovele jaren. En ook dank aan Charissa, Corine en alle andere vrouwen die door de jaren heen een kernteamrol vervuld hebben.

Ik ben heel benieuwd waar het verlangen van Lorelei naar meer expansie en zichtbaarheid in de energie van de nieuwe tijd ons en Lorelei gaat brengen.

Met veel Liefde,

Hilde

